

Publicerad 2009-08-25 19:15 av leelee

## Uppdraget människan Jonas - Kärlek är?

Fader!

De är ju för underbara! Man vet ju inte om man ska skratta eller gråta.

Min människa fick för sig att han skulle bygga en piedestal åt Människan Carina.

Jag har inte sett sådana förut, men Människan Carinas ängel började skratta och jag förstår nu varför.

Hur som helst: sagt och gjort. Den första var klar på ett nafs. Jag säger första, för det räckte ju inte att göra en bara åt Människan Carina, nä rättvist skulle det vara, en åt sig själv också minsann.

De var enormt fina, jag säger ingenting om det. Men Människan Carina var väldigt tveksam till att klättra upp. Inte konstigt alls för de var väldigt höga, och enormt vingliga. Tillsist fick han henne emellertid att klättra upp och sätta sig i en fin stol han hade gjort till, och sig själv placerade han på sin.

De satt där som en kung och en drottning och beundrade utsikten. Men det dröjde naturligtvis inte många ögonblick innan det vinglade till och Människan Carina drös i backen. Hon slog sig gul och blå, och hon blev mycket mycket irriterad, om jag ska uttrycka mig med mer lämpliga ord än vad hon använde.

Människan Jonas undrade ju hur det hade gått för henne, och han lutade sig fram för att se, och ja&hellip;vips låg han på marken och sprattlade han med.

Det var ingen rolig syn, men de lyckades i alla fall plåstra om varandra, men tror du att de lärde sig något av den läxan? Nix, nästa dag var han på gång igen. Jag fann mig nödgad att ingripa genom att ta bort så mycket material som jag kunde, men han jobbade på i en enorm takt. Nåväl, jag lyckades förhindra att piedestalerna blev så höga i alla fall. Det var ju gott och väl, och de var ju mycket försiktiga denna gången. Men till min förskräckelse, så övertalade Människan Jonas, Människan Carina att ta upp barnen!

Oj, oj oj&hellip;;hon hade fullt sjå med att få dem att sitta stilla och det var ju dömt att misslyckas&hellip;;det dröjde inte länge förrän barnen föll av och i nästa ögonblick var ju även Människan Carina över kanten. Jag lyckades förhindra att barnen for illa &ndash; det är ju inte mitt arbete, men jag kände mig ansvarig i detta läget &ndash; tyvärr blev ju Människan Carina ehum&hellip;;inte glad. Fullt förståeligt, men Människan Jonas blev ganska irriterad där uppe på sin piedestal&hellip;;. han hade ju arbetat så hårt med dem, tyckte han&hellip;; och så kunde inte Människan Carina sköta sin del&hellip;;enligt honom. Ja&hellip;; du&hellip;; det kunde ju bara sluta på ett sätt när han hetsade upp sig sådär&hellip;;och japp, han åkte av.

Där låg de och sprattlade&hellip;men tror du att de lärde sig nåt? Mycket lite, verkade det som. Nästa dag var han på gång igen. Men nu var jag mer förberedd, och hade redan under natten forslat bort så mycket material som jag kunde, men av det som blev kvar lyckades han i alla fall bygga en&hellip;.skapelse.

Det är nu man måste le&hellip; för tja&hellip; piedestalerna liknar mest två kakfat.

Jag lät dem hållas&hellip; det är ofarligt nu, de ramlar av ibland, men de är ju inte så höga, så det blir inte så stora skador. Och de är ganska gulliga där de sitter&hellip; som två kanelbullar.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren leelee med Poeter.se id #26415 innehar upphovsrätten